

Olv.: Iz 52,13-53,12 Zsid 4,14-16, 5,7-9 – Jn 18,1-19,4
AZ ÚR SZENVEDÉSNEK ÜNNEPLÉSE

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Bevezető könyörgés

**Istenünk, te az ősbűnnek az egész emberi nemre átszálló örökségét a halált
legyőzted szent Fiadnak, a mi Urunk Jézus Krisztusnak szenvedésével.
Add, hogy mi, akik Hozzá hasonlóká váltunk,
miként emberi természetünk révén hordozzuk a földi ember képét,
úgy kegyelmétől megszentelve
a mennyei ember képét is hordozhassuk Krisztus, a mi Urunk által.**

+ A M E N +

BEVÉGEZTETETT!

Jézus nem azt mondja bevégeztem: **“BEVÉGEZTETETT!”**
Minden megtörtént úgy, ahogy az Atya akarta,
úgy ahogy a próféták megjövendölték. **BEVÉGEZTETETT!**

Nekünk lehetőségünk van arra, hogy felidézzük magunkban annak a Jézusnak a példáját, aki minket tanított, aki köztünk járt. Aki mindenkivel jót tett és Aki értünk szenvedett és meghalt. A mi hívő életünk nagy lehetősége, hogy ebből a kegyelemből részesedhetünk. Ne mulasszuk el ezt a nagy lehetőséget. Krisztus mindenkiért meghalt. Ezen az estén a most következő könyörgések kifejezik azt, hogy senki nem felejtetett el. Isten senkiről nem feledkezett meg.

Ma is így van! Isten mindenkinek az Atyja. Atyai szeretete mindenkit átölel. Boldogok azok, akik ezt fölismerik és ebben a szeretetben élnek.

Könyörgések

Bevezető szentbeszéd a kereszttel előtti hódolathoz

“Memoria passionis.” Így közelít az Egyház nagypénteken a kereszttel való hódolathoz. Tanít bennünket, hogy elmélkedjünk a szenvedésről. Az Egyház nem vonja vissza ma sem ezt a felhívását, ma sem, amikor legfőbb célnak tűnik számítani a szenvedést a világból. Az embereknek szinte ez a legfontosabb törekvése, megszüntetni a szenvedést. Csakhogy arra nem gondolnak, ha sikerül a szenvedést számítani a világunkból, az életünkben, akkor a szeretetet is el kell távolítani köreinkből. A szeretet és szenvedés összetartozik. Nincs szeretet szenvedés nélkül. Amikor az ember szeret, akkor valamiről lemond, áldozatot hoz. E nélkül nem lehet megélni a szeretetünket. Nyilvánvaló, hogy egy Isten nélküli világ, egy pogány világ nem tud mit kezdeni ezzel a titokkal, mert szeretetében fogyatkozott meg az emberiség.

Gondoljunk arra az ajándékra, amit a kereszttel hoz nekünk.

A kereszttel két karja és két karjának ez a drámai egyensúlyozása azt a természetfeletti **békét** hozza el nekünk, amire mindegyikünknek szüksége van. E nélkül a béke nélkül a mindennapok megpróbáltatásai, a mindennapok kihívásai egyszerűen felőrölnék bennünket. Emberek akarunk maradni. Meg akarjuk őrizni emberarcunkat, ezért van szükségünk erre a természetfeletti isteni ajándékra, a békére.

Az ember keresztről-keresztre száll.

Oly sokat beszélnek az ember életútjáról. Az ember életútja nem lépésről-lépésre történő vándorlás, hanem - alkalmazkodva a mai este üzenetéhez - az ember életútja így is megfogalmazható: az ember keresztről-keresztre száll. A kereszt drámája hozzátartozik az életünkhöz.

*Lehet beszélni a kisgyermek keresztjéről, a kamaszok keresztjéről,
a felnőttek keresztjéről és az öregek keresztjéről.
Mi lenne, ha ma valami fölnyílna számunkra ebből a tanításból?*

A kisgyermek keresztjét félelemből és bizalomból ácsolják.

Alig gondolunk erre. A kicsi gyerekek félelme magától értetődő. Gondoljunk egyszer abba bele, mi lehet a kicsinyek lelkében, mi játszódhat le a lelkükben, akik úgy járnak-kelnek ebben a világban, hogy a felnőtteknek esetleg csak a térdét látják. Mennyi félelmet hordozhatnak a lelkükben, amikor látják ezeket a nagy embereket, a följük magasodó embereket. Ki tudja megmérni, hogyan is alakul ki ezekben a kicsi gyerekekben a bizalom. Hiszen szükségük van erre a védelemre, amit a felnőttek kitárt karjában ismerhetnek meg, amikor leguggol az ember felnőttként, kitarja karját és odavárja ezt a kicsi gyereket. Hagyjunk föl ezekkel az illúziókkal, hogy boldog gyermekkor. Ugyan mit jelent ez? Ki tudja, mit jelent ez? A gyerekek boldogsága éppen olyan, mint az öregek boldogsága. Gyerekek öröme éppen olyan, mint a felnőttek öröme.

Többször gondoljunk arra,

hogy mekkora **félelmek** lehetnek a kicsinyek lelkében,
amit ki se tudnak fejezni.
Mekkora **bizalmak**, mekkora várakozások születnek a szívükben
és vágyakoznak a védelem, az oltalom után.

Ki tudja ezt igazából fölmérni? Talán beszélni se tudnak még. Jézusnak van ezzel kapcsolatosan egy nagyon sajátos kijelentése: “Boldogok azok, akik sírnak.” Van-e nagyobb boldogtalanság egy gyereksírásnál? Amikor az a gyerek azt ki se tudja mondani, hogy miért ez a velőt rengető sírás. A felnőtteknek többször kellene gondolni a kicsinyek keresztjére.

Itt vannak a kamaszok.

Az ő keresztjük egyik ágának a neve: **felismerés**.
Keresztjük másik ágának a neve: **eltévelyedés**.

Felnőttként mennyit foglalkozunk ezzel a kérdéssel kamasz gyermekeinkkel való kapcsolatban? Miként tudjuk értékelni és tudomásul venni a felismerésüket, az élet megtapasztalásait? Mit tudunk kezdeni az eltévelyedéseikkel? Hiszen keresik az útjukat, keresik az élet értelmét. Többet gondoljunk arra, hogy ezeknek a fiataloknak milyen szálkás a keresztjük. A tékozló fiú sírásában jelenik meg ebből valami. Elmélkedjünk erről többet kedves felnőttek!

Itt van a felnőttek keresztje:

távolságtartás és közelség. Elfogadás és távol tartás.

A felnőtt korosztály keresztje a legnehezebb. A felnőttek útja a legmeredekebb, következésképpen a keresztjük is a legnehezebb. Ők azok, akiknek be kell illeszkedni ebbe a világba és ugyanakkor tanulniuk kell azt, hogy miképpen tudnak távolságot tartani ettől a világtól. Miképpen tudnak úgy élni ebben a világban, hogy elkötelezik magukat, de ugyanakkor nem a világnak élnek. Mekkora felismerés, amikor az ember eljut odáig, hogy nem a háza, nem a nyaralója, nem az autója az otthona. Bizony nem egyszerű a felnőtt embernek fölismerni: el kell veszítenie az életét ahhoz, hogy megnyerje azt.

Mindig többen vannak itt velünk az idők.

A felnőttek és a fiatalok is sokkal de sokkal többet gondoljanak arra, hogy az öregek keresztje a legreálisabb és a legirreálisabb. Hatalmas súlya van. Ugyanakkor azt is tudják, hogy ez a legutolsó. Ennek a keresztnek neve is lehet: ***Az olajfák kertje, vagy agónia***. Oly sokszor összeszorul a szívem a kórházban, amikor látom az idős embereket és rádöbbenek, hogy egyeseknek milyen nehéz meghalni. Agónia a neve ennek a keresztnek.

A Golgota három keresztjéről van szó:

Krisztus keresztjéről, a jobb lator, meg a bal lator keresztjéről.

A felnőtteknek az idősokkal együtt elég, ha ***a jobb lator keresztjét választjuk***. Ez azt jelenti, hogy tekintetünket és szívünket a középső keresztre vetítjük.

Kiderül, hogy valamit fel kell cserélni az életben. Jó, ha már a felnőttek is gyakorolnak ebben. De az idősök esetében ez egyértelmű.

A félelmekkel és talán a hiúságunkkal súlyosbított szeretetünket egyszerűen tiszta szeretetre cserélni.

Önigazolásainkat igazságra cserélni.

Ítéleteinket bűnbánatra cserélni.

Ez megoldás lehet, mert ez az élet útja.

Ezt a keresztet azért állította fel az Isten, hogy tanuljunk és rátaláljunk az Élet útjára. A bal lator keresztjével ne foglalkozunk. Bizakodjunk abban, hogy az Isten irgalma oly hatalmas, hogy sohase fogy el.

Testvérek!

Most egy pillanatra megállunk ez előtt a kereszt előtt.

Gondoljunk a keresztjeinkre.

A kicsi gyerekek nem tudom mit érezhetnek, mit élnek át?

A fiatalok már sokkal de sokkal többet tudhatnak, de legtöbbször a felnőttek és az öregek tudnak arról, hogy mit is jelent élni.

Mit jelent az isteni kegyelem békéjében élni és ez által megmenteni az életünket.

Szertartások.....